

INTERVENCIÓ PLE EXTRAORDINARI RENÚNCIA MAITE **ARQUÉ**

3 d'abril de 2008

Bona tarda, alcaldessa, regidores i regidors, autoritats i ciutadans.

Aquest és un Ple transcendent. Ho és perquè **avui marxa la persona que més anys ha representat aquesta ciutat des de l'ajuntament.** Ho és perquè s'inicia una **nova etapa**, a on caldrà enllestir projectes que ella va liderar, i noves idees que els qui ens quedem voldrem tirar endavant.

Aquest Ple té una doble significació: per la Maite, és un punt i final. Per la ciutat, i per nosaltres, és un punt i seguit. Un punt i seguit a on continuarà havent la Maite, perquè **fórem enzes si no miréssim d'aprofitar el càrrec del que disposa al Senat per obrir la porta de despatxos massa vegades tancats.**

Hem d'anar a Madrid, i la necessitem, per parlar amb ADIF del que és la gestió de Renfe a la nostra ciutat. I exigir, ja no amb bones paraules, solucions per la nostra estació, i un manteniment adequat del pont que creua cap a la façana marítima, i de les vies i les tanques de protecció d'aquesta infraestructura.

També ens caldrà obrir despatxos per abordar el salt tecnològic que farà l'ajuntament als propers anys, i que la Maite va encetar. Li demanarem que ens ajudi a aconseguir fons del Plan Avanza, que ja hem demanat però que cal acabar de lligar bé.

Ja veuen que els parlo de feina. N'hi ha més en el terreny del medi ambient o de les polítiques d'acollida i igualtat, però no m'hi estendré.

Però els parlo de feina conscient que la Maite marxa a treballar a Madrid, i no a retirar-s'hi.

I crec que ella preferirà, més enllà dels elogis que mereix i que també li hem fet i reiterarem, que la tractem com a una dona activa, que exercirà un càrrec d'alta responsabilitat i que **posarà tota la seva capacitat a la disposició de la ciutat.**

Si no parléssim de feina, si no li diguéssim què n'esperem, estaríem alimentant la idea que això de la política és una bicoça a on les retirades són dolces.

I la política és dura. I la Maite ho sap. Coneix perfectament que no tot és gratificant, i que també hi ha moments difícils, a on cal superar mentides, rumors i falses acusacions. I que no és fàcil saber que no pots resoldre-ho tot, i que hi ha molta i molta gent amb dificultats, i que caldrien més recursos per refer una o altra cosa, però no hi són.

Jo, alguns dels qui som aquí, pertanyem a una generació de polítics hereus de la generació de Maite Arqué. I crec que en un moment com aquest hem d'agrair la feina feta per tota aquella gent que va contribuir, des de diferents opcions polítiques, a fer que el nostre país superés els obstacles que tenia després d'un llarg període de dictadura. A tots ells, aquesta nova generació de polítics, el país i la seva gent, els hem d'estar profundament agraïts.

Moltes coses a Badalona han canviat en positiu i d'una forma radical. Altres s'han quedat a mig camí, i algunes són reptes que continuem tenint.

I a tot això **s'hi han afegit noves circumstàncies** que els qui avui tenim responsabilitats polítiques hem d'afrontar amb decisió. No m'hi referiré en aquest acte, però és evident que la Badalona d'avui no és la de fa 30 anys. Ni tan sols la de fa 5 anys. I això requereix respostes i treball, que **els qui som hereus de la generació de polítics de la transició hem d'afrontar amb la mateixa il·lusió i empenta amb què ells ho van fer.**

Tenim, a més a més, millors instruments per fer-ho. I l'experiència i l'exemple –en allò positiu, però també en allò negatiu– de la política feta en tot aquest temps. **Per tant, estem obligats a fer-ho bé. No tenim excusa.**

Avui no toca fer una revisió crítica, excessivament analítica, de la feina feta per Maite Arqué.

Crec que **no seria just, ni tampoc adequat a la naturalesa de l'acte**, i considero que, a més a més, aquesta tasca s'ha de fer en un altre àmbit, en un altre moment i, si m'apuren, per part d'altres agents. L'ampli reportatge que avui publica el diari *El Punt* és un bon exemple de la forma i el sistema pel qual tots plegats, polítics i ciutadans, hem de valorar la tasca de Maite Arqué a Badalona.

Sí que vull manifestar, però, que quan algú es passa en una institució pública mitja vida, primer fent de regidora i des de 1999 fent d'alcaldeessa, **és evident que la seva gestió política té, durant aquest dilatat període, llums i ombres**. Ja he dit que avui no crec que sigui el moment de parlar de les ombres. Quan ha tocat, Convergència ha dit el que calia per posar-les en evidència. Com podran comprendre, ja n'hi haurà d'altres que en blasmaran les llums, les fites assolides. No ens correspon a nosaltres fer-ho.

Entre altres raons, almenys perquè **en el meu cas he compartit amb la Maite una petita part de la seva trajectòria política, i segurament això condiciona la meva capacitat a l'hora de fer un balanç just i equilibrat.**

El que seria molt injust és negar-li a l'alcaldesa la seva entrega en el treball per a la ciutat. Ha estat, és, i serà, una persona compromesa amb Badalona. Com ella diu sovint, s'estima Badalona, fins i tot amb una passió que a vegades l'ha pogut fer cega davant certs problemes, quan ha intentat trobar un consens amb tothom, que no sabia que segurament era impossible d'assolir.

Avui és, doncs, un dia per manifestar agraïment a l'alcaldesa. Perquè encara que dins de la mateixa ciutat i dins dels mateixos governs que ha presidit pugui haver-hi qui s'hi hagi oposat, o qui hagi primat els interessos de partit o partits, **és indubtable que la Maite ha tingut sempre Badalona com a prioritat.**

Per fer política, cal resistència física i fortalesa mental. I a la Maite li'n sobra. Cal vocació i calen conviccions, i la Maite en té.

No tots els qui fan política poden presumir d'acabar una etapa com ella l'acaba. I el que té més valor, i que suposo que ella hi estarà d'acord, és l'alt grau d'estimació que la gent li confessa. La Maite, aquella ciutadana sense cognom però que tothom coneix, és una dona que ha fet política 30 anys aconseguint que la gent l'aprecii més enllà de les sigles que representa.

I això val una reflexió, i és una lliçó pels qui encara, en aquest terreny, tenim molt per aprendre.

La política són també actituds. Diria que, fonamentalment, són actituds.

I la Maite n'ha rebutjat dues de manera rotunda: la prepotència i el sectarisme. Les dues les havíem tingut presents en aquest Ple. La Maite les va deixar enrere, i jo espero que no hi tornin.

I els puc garantir que si de nosaltres depèn, no hi tornaran.

A l'alcaldesa li hem d'agrair també un tarannà: el de la proximitat i la sensibilitat, acompanyat d'un diagnòstic acurat de la realitat de la ciutat, d'un tracte afectuós amb les persones.

La Maite que estima la gent i que mira de fer-li costat és la que guanya les eleccions a Badalona. Aquesta és la lliçó que ens deixa.

Més enllà de les obres, de les pedres, de la gestió, **hi ha un intangible que són les emocions.** La gent que es guanya la gent per la pell, la mirada, l'afecte, la sinceritat de les seves paraules i accions. La Maite ha estat la millor en tot això. No ha tingut adversari.

Però ningú no pot estar indefinidament en un lloc, ni exercint una responsabilitat. No és bo per ell mateix, ni per l'organització que l'acull, ni en el nostre cas, per la ciutat i la seva institució.

I crec que la Maite ho ha sabut veure, i ha pogut triar com i quan deixava la Institució, sense deslligar-se de l'acció política ni de la ciutat.

El govern d'una ciutat no és fàcil.

I si governes des de la proximitat, has de tenir un complement en la gestió que faci possible menys decalatge entre el que compromets i el que s'acaba fent. Si em permeten un exemple, per entendre el que estic dient, i demanant-los disculpes si creuen que és molt prosaïc:

“Si uns veïns et demanen uns nous bancs, i t’hi compromets, però els bancs, perquè la casa és així, triguen entre nou i dotze mesos en arribar, has begut oli. Perquè ningú no recorda que tu els tenies presents, i al mateix temps, quan arriben, la gent diu que ja era hora, i que s’ha trigat molt a reposar-los.”

I això és, al meu entendre i expressat amb la intenció d’anar-ho resolent perquè no passi més, el que li ha fallat a Maite Arqué.

És evident que no tot ha estat perfecte, però no és el moment d’extendre’ns en tot allò conegut i que s’hagués hagut d’anar canviant o no permetre al sí del govern de la ciutat i la seva administració. **Avui volem dir-li a la Maite que ens ha donat una lliçó de vocació, d’estimació, de dedicació, d’amabilitat.**

I li hem d'agrair una cosa més. I és que ha governat mantenint l'ànima, l'esperit, d'aquells primers governs dels ajuntaments democràtics.

Des d'aleshores, la política en general –i també la badalonina- ha perdut frescor, s'ha tancat en els despatxos. I **hem de recuperar aquella ànima, aquell esperit.** Hem de recuperar la política que no desestima la intuïció, la proximitat, l'emoció, l'experiència.

Aquella que es fonamenta en aquests valors, per sobre de l'estudi demoscòpic. El polític que té conviccions i pacta amb la realitat que l'envolta i no el polític que diu tenir unes o altres conviccions en funció de la realitat que l'envolta o l'auditori que l'escolta. L'autenticitat, la sinceritat, la transparència... El nostre compromís és preservar aquesta manera de fer i aquests valors, adaptant-los a la nova realitat del discurs polític i social, per defensar i posar a debat els propis valors, i no per ocultar-los per por a perdre quatre vots.

I crec que si bé Maite Arqué podria ser el paradigma d'unes circumstàncies que cal superar, també **és el paradigma d'aquests valors inicials que cal recuperar i posar al centre de l'acció i el compromís polítics.**

Voldria, en aquest Ple, expressar també la lliçó que també ens ha donat la gent.

Gent de Badalona que aquests dies, i més enllà del vot que exerceixen, li han desitjat bona sort i li han donat les gràcies per haver estat tant amable. Amable amb la gent quan passava dificultats, o moments de tristesa, o d'alegria.

Hi ha polítics i analistes que justifiquen victòries i derrotes electorals per qüestions que de veritat no importen, o són menys importants.

Hi ha gent que creu que la gent, en general, no sap de política, ni hi té interès, o no hi entén.

Sempre he pensat que s'equivoquen. Crec que **la gent sap perfectament el que fa, i per què ho fa**. I que ens envia missatges diferents però complementaris. A les darreres eleccions, van enviar un missatge molt clar als socialistes, els van dir que havien de canviar, malgrat ser la majoria.

La idea de canvi que nosaltres defensàvem ha tingut un trasllat possible i no traumàtic a la realitat. Un canvi de govern, i en els propers dies un canvi del qui el presidirà.

La gent és llesta. Per això estima la Maite, malgrat algunes decepcions. Perquè la gent, a més de llesta, en general, és bona gent. I al cap i a la fi sap que no som "super-herois" capaços de resoldre-ho tot, i **valoren molt que a més de capaços de fer, siguem capaços de "ser". De ser humils, de ser honestos, de ser propers.**

Per això la Maite no té cognom. I és patrimoni de la gent, la bona gent que voti o no voti, estima la ciutat.

Maite. Maite Arqué. Moltes gràcies, i bona sort.